

ordinært Spørgsmaal, thi det er det Spørgsmaal, som her drøftes i disse Dage, det er ikke mere ekstraordinært for Tiden, end det har været tidligere. Det er stillet paa Dagsordenen mangfoldige Gange, og der er ikke sket noget hverken i Landets indre Politik eller i Udlandet, der kan begrundes, at man er gaaet til dette ekstraordinære Skridt at sammenkalde Rigsdagen til en Drøftelse af Militærspørgsmaalet midt om Sommeren. Det er heller ikke alene indenfor Landets Grænser, at Forhandlingerne vække betydelig Opmærksomhed; vi have ved at sammenkalde Rigsdagen til en ekstraordinær Samling sikkert ogsaa i høj Grad henledet Udlandets Opmærksomhed paa os og sikkert ikke til nogen særlig Fordel for os.

Der er ikke noget Forhold her i Landet, der kan begrunde, at Rigsdagen holder sine Møder nu; skal man tale om, at der er ekstraordinære Forhold til Stede i vort Land, maa det være paa andre Omraader. Vi have daarlige Tider; økonomisk set er vort Land i en Nedgangsperiode. Vi have i den sidste Vinter haft en usædvanlig stor Arbejdsløshed her i Landet; den er ogsaa til Stede endnu i vort Land, og efter hvad man kan skønne, vil den tilstundende Vinter ogsaa i høj Grad blive præget af Arbejdsløsheden. Der er megen Nød rundt omkring i Landet, og der er hos de Institutioner, som skulle søge at lindre den, flere Steder manglende Evne dertil. Men der er ikke ekstraordinære politiske Forhold til Stede i vort Land, og hvis der nu bliver truffet en Afgørelse her i denne Rigsdagssamling om det Spørgsmaal, her ligger for, er der jo ikke Tvivl om, at det vil føre til, at de økonomiske Forhold ville blive endnu vanskeligere i den kommende Tid. Vore Kommuner ere overbebyrdede og have paa mange Omraader Vanskeligheder at overvinde; der kan ikke blive de fornødne Pengemidler til de Foranstaltninger, der skulle træffes, hvad enten det gælder om at lindre Nøden hos de fattige Arbejdere, der ikke selv formaa at tjene det nødvendige til Livets Ophold, eller det gælder om at skaffe Ungdommen en bedre Oplysning, bedre Opdragelse. Kommunerne ere overbebyrdede, Skatteprocenten stiger Aar for Aar, og i mange Kommuner er Forholdet dette, at man maa tilsidesætte endog meget paatrængende Krav, fordi man ikke tør gaa til de store Skatteudskrivninger. Og ser man paa Statens Stilling, er Forholdet jo ogsaa dette, at den er i allerhøjeste Grad vanskelig. Vor

Gæld til Udlandet er i stærk Stigen, endogsaa i usædvanlig stærk Stigen. Da Finansministeren fremlagde Finansloven for indeværende Aar i afvigte September Maaned, manede han stærkt den danske Rigsdag til at vise Sparsommelighed og Resignation, fordi vor finansielle Stilling var saadan, at det var nødvendigt. Den højtærede Finansminister paapegede med stor Styrke, at Landets Gæld til Udlandet var stegen meget stærkt; i Løbet af de sidste 9 Aar havde vi forøget vor Nationalgæld til Udlandet med over 400 Mill. Kr. Vel havde vi, sagde den højtærede Finansminister, faaet adskillige produktive Virksomheder i Gang for disse Penge, men der var dog Grund til at tro, sagde han, at en stor Del af Pengene var gaaet med til Foretagender; der ikke var produktive. Han nævnedes f. Eks., at en hel Del Mennesker havde levet over Evne; der var bygget kostbare Villaer, som ikke i nogen Henseende kunne siges at være produktive. Spørger man om, hvorledes vi sidde i det nu, vil Svaret sikkert blive, at det ikke er blevet bedre siden da, tværtimod, det er ganske sikkert paa adskillige Omraader blevet endnu daarlignere. Og det forekommer mig, at det var meget betimeligt, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) spurgte Finansministeren, om en Redegørelse over, hvorledes vore økonomiske Forhold ere, var at faa. Den er ikke kommen endnu, men det forekommer mig, at naar man staar overfor en Afgørelse som den, der her ventes truffen, og som betyder store Udgifter, stærkt forøgede Udgifter ikke alene straks, men ogsaa Udskrivning af aarlige nye Skatter, saa er det i allerhøjeste Grad betimeligt, at man faar et virkeligt Billede af, hvorledes vi finansielt sidde i det.

Der siges, at nu er det foreliggende Spørgsmaal politisk modent til Løsning. Det er i og for sig underligt, at det skal siges og kan siges og siges af de saakaldte positive Forsvarsvenner, thi om en Sag som denne burde der, synes jeg, ikke indenfor deres Kreds være nogen Tale om Politik. Det er et ligefremt Spørgsmaal, et Spørgsmaal om, hvorledes vi bedst kunne ordne os saaledes, at vi kunne bevare vort Lands Udelelighed og vort Folks Frihed. Der er sikkert ikke en eneste dansk Mand, der ikke ønsker, at vi kunne naa til at bevare vor Selvstændighed og vort Folks Frihed, thi den Dag, de ville det modsatte, maatte de samtidig ophøre med at være danske. Men de saakaldte